

[Ministeren for offentlige arbejder.]

gen, og derfra kunne køre til Nørrebro station. Endvidere er der busforbindelse fra den kommende S-station på Hareskovbanen ved Tuborgvej/Emdrupvej til Nørrebroområdet.

Middelrejssetiden for rejsende fra strækningen Tuborgvej-Parum til Nørreport station kan ved rebroussement på København L sættes til 30 minutter og ved banens direkte indføring til 25 minutter, d. v. s. at der ved en direkte indføring kan opnås en tidsbesparelse på godt 15 pct. Denne tidsgevinst ved den direkte indføring vil sikkert forøge banens attraktivitet så meget, at det mere end opvejer det eventuelle tab af rejsende på grund af den manglende direkte forbindelse til Nørrebro. Det synes derfor rimeligt at antage, at banens nytteværdi og indtægten forøges ved en direkte indføring af banen i stedet for den hidtil forudsatte.

Hertil kommer, at der vil blive tale om en besparelse i anlægsudgifter på ca. 10 mill. kr. og en årlig besparelse i personaleudgifter på ca. 600.000 kr. ved nedlægning af København L station, ligesom der ved nedlægningen af denne station og banens inderste strækning indvindes arealer, der løseligt anslås til at kunne indbringe mindst ca. 5 mill. kr. eller benyttes til udlejning til jernbanekunder, såfremt statsbanerne finder dette mest hensigtsmæssigt. Endelig skal jeg også pege på, at den forannævnte besparelse på ca. 10 mill. kr. i anlægsudgifter vil være ensbetydende med en tidligere færdiggørelse af banen, hvilket vel alle i dette høje ting må hilse med tilfredshed.

Alt i alt finder jeg, at der er så meget, der taler for en direkte indføring af banen, at jeg har fundet det rigtigst at fremsætte lovforslag herom, og jeg skal derfor, idet jeg i øvrigt henviser til forslagets bemærkninger, tillade mig at anbefale forslaget til folketingets velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Jeg har herved den ære for folketinget at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om udenrigstjenesten.

I september 1966 nedsatte den daværende udenrigsminister efter samråd med administrationsrådet et udvalg, som skulle gennemgå udenrigsministeriets organisatoriske opbygning og fremkomme med forslag til

sådanne ændringer heri, som en rationel tilpasning af udenrigsministeriets organisation til udenrigstjenestens opgaver måtte tilsi.

Udvalget afgav sin betænkning i marts 1968. Af betænkningen, som er omdelt sammen med lovforslaget, fremgår, at udvalget særlig har beskæftiget sig med afdelingsstrukturen, som udvalget har fundet uhensigtsmæssig, idet de to hovedafdelinger (den økonomisk-politiske og den politisk-juridiske) har fået et for stort og uoverskueligt omfang med uensartede arbejdsopgaver. De hidtidige 4 afdelinger blev derfor foreslået opdelt i 7 afdelinger, således at der oprettedes en handelsafdeling med erhvervsbistand m. m. som hovedressort, en afdeling for teknisk samarbejde med udviklingslandene samt en retsafdeling, hvortil det folkeretlige og konsulære stof henføres. Udvalget gik endvidere bl. a. ind for, at der oprettedes en stilling som vicedirektør, og foreslog en udvidelse af rådighedsinstituttet. Udvalget stillede endelig en række andre forslag, der skulle medføre en nettoreduktion på nogle få akademiske medhjælperstillinger.

Betænkningen har efter sin afgivelse i 1968 indgående været overvejet i udenrigsministeriet, som har fundet, at forslaget om en ændring i afdelingsstrukturen vil gøre udenrigsministeriets organisation mere hensigtsmæssig. Derimod har man ikke ment at burde fremme forslaget om en oprettelse af en vicedirektørstilling og om udvidelse af rådighedsinstituttet. Udviklingen siden 1968 med mange nyttilkomne opgaver, ikke mindst inden for sekretariatet for teknisk samarbejde med udviklingslandene, har betydet, at strukturudvalgets tanke om en mindre reduktion i antallet af akademiske medarbejdere ikke lader sig gennemføre, men jeg deler udvalgets forventninger om, at den nye opbygning på lidt længere sigt skulle kunne bidrage væsentligt til bestræbelserne for at begrænse tilgangen af akademisk arbejdskraft.

I anledning af forslaget er der på finanslovforslaget for 1971-72 søgt normeringsmæssig hjemmel til to nye udenrigsrådstillinger, således at lovens krav om, at hver af ministeriets afdelinger ledes af en udenrigsråd, bliver opfyldt. Stillingen som chef for afdelingen for internationalt udviklingssamarbejde er allerede blevet normeret i lov om